

[Finansministeren]

gerne, der modsvares og overtrumfes af betydelige indkomstskalettelser, kan forøge prisen på arbejdskraft. Det tror jeg ikke er noget rigtigt ræsonnement om de økonomiske sammenhænge.

Fru Lilli Gyldenkilde var særlig optaget af, at arbejdsgiverne burde betale mere før 1997. Vi havde diskussionen under førstebehandlingen, hvor jeg stillede det sådan lidt mere teoretiske spørgsmål, hvem der i sidste ende betaler arbejdsgiverbidrag, for det er jo meget enkelt – og måske også en lidt for forenklet argumentation – at stille det op som et socialt onde, at lønmodtagerne skal betale et bidrag, men et socialt gode, at arbejdsgiverne skal betale ét, uden at prøve at tage i betragtning, hvordan sådan nogle bidrag, som man jo har haft ud over hele Europa i 100 år, egentlig påvirker løndannelsen i samfundet på lang sigt. Jeg mener stadig væk, som jeg vist også sagde under førstebehandlingen, at det nu mere er en teknisk og politisk afvejning, end det er et spørgsmål om, hvem der i sidste ende betaler regningen.

I den forbindelse vil jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at vi for en sikkerheds skyld – for ikke at overdrive de positive virkninger af regeringens skattereform – i de eksempler, vi har lavet på økonomien for mennesker i 1997 og 1998, faktisk har modregnet arbejdsgiverbidraget hos lønmodtagerne som en betaling, der i sidste ende ender hos lønmodtagerne, altså væltes tilbage i lønnen. Men det er klart, at hvis man i en given konjunktursituation havde en anden opfattelse, havde man også en risiko for et omkostningsproblem, som man måtte forholde sig til, og det var det, jeg hørte hr. Peter Duetoft nu igen præcisere.

Jeg har egentlig ikke med den meget korte debat, jeg har at spille op til, flere bemærkninger at gøre.

Hr. Kai Dige Bach var inde på spørgsmålet om de udenlandske specialister. Jeg forstod spørgsmålet sådan, om man skulle tage anledning til at sænke 30 pct.-skatten for disse udenlandske specialister på midlertidigt ophold her i landet, når vi nu pålægger dem arbejdsmarkedsbidrag. Det vil jeg gerne overveje, og det er noget, vi kan nå at tage fat på senere på året. Det er da rigtigt nok, at hvis man vil fastholde den samme virkning, som vi gik efter dengang, sker der en lille forskydning nu, som vi kan overveje, om vi skal rette op på.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Når finansministeren kommer så hurtigt til på talerstolen, kan det jo skyldes, at der er nogle mindre partier, der slet ikke lader deres ordførere sige noget om denne sag, og det kan man jo ikke lade være med at fundere lidt over.

Tilbage til spørgsmålet om arbejds løn. Når jeg bragte det ind i min tale, var det egentlig ikke, fordi jeg ville insinuere, at dette her i begyndelsen ville hæve skatten på arbejds løn, det vil jeg gerne medgive finansministeren. Jeg er selvfølgelig bange for det på længere sigt, hvis vi ikke begynder at tænke i en anden retning end at få skat på arbejds løn. For sagen her er jo, at når man laver en stor ændring, måtte det være tidspunktet, hvor man skulle begynde at føre skatten væk fra arbejds lønnen med den arbejdsløshed, vi har, og det er derfor jeg tager det op i denne forbindelse.

Finansministeren gav ikke nogen forklaring på, hvorfor vi absolut skulle have ATP, LD og pensionskasserne til at administrere det, som arbejdsgiverne alligevel må lave et system til at administrere for resten af ordningen.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg er glad for, at hr. Kai Dige Bach og jeg er enige om, at den samlede virkning af det, der nu gennemføres, er, at man sænker skatten på arbejdsindkomst, og at man i kraft af arbejdsmarkedsbidraget udbreder det, der er tilbage af den, på et bredere grundlag, så det også i sig selv giver et bidrag til at sænke marginalsatserne.

Hvad angår opkrævningsformen – det glemte jeg ganske rigtigt at kommentere før – har vi overvejet det meget frem og tilbage. Der er bestemt argumenter i begge retninger: Hvem skal ende med at afregne pensionsbidraget? Ud fra en samlet afvejning – for vi har jo talt med både arbejdsgiverne, pensionskassesektoren og forsikringsselskaberne – må vi nok sige, at de ikke har samme opfattelse af, hvad der er mest praktisk, og overvejelserne frem og tilbage har ført regeringen til det punkt, at det her foreslåede er det sikreste, også i henseende til, at man ikke juridisk kan blive anfægtet med påstande om, at man griber ind i gældende overenskomster. Vi har så gjort det for at imødekomme forsikringsselskaber og pensionskasser i det, de har sagt om administrative belastninger ved